

Jurečka, Pekarová, Fiala. „Sabotáž!“ Jde o důchody. Vše přepočítáno a odhaleno expertem

- CZ24 News | 28. května 2023

ČESKO: „Zlodějna a sabotáž!“ „Kolik z těch let dožití v důchodu připadne v průměru na paliativní péči? Jurečkova přírážka totiž bere lidem nejlepší léta penzijního věku.“
Vysokoškolský pedagog, docent Radim Valenčík analyzuje důchodovou reformu. „I lidem s nejmenšími důchody vláda ukradne téměř polovinu toho, co ti do systému vložili. Ale mohou na tom vydělat ti, kteří budou pracovat v zahraničí a budou pobírat penzi ze zahraničí,“ říká. Přiznává otevřeně: „I já jsem jednou z obětí.“ A nabízí alternativu.

Počet důchodců se loni pohyboval mezi 2,3 až 2,4 milionu. Slyšíme, že na sociální stát dlouhodobě nemáme. Mimochodem, Češi dluží asi tři biliony korun. Takže stát nemá pro lidi na život, lidi na to taky nemají... Vypadá to, že vývoj jde přesně podle teze, kterou jste, pane docente, minule zmiňoval: ber, kde ber, ožebračit lidi co nejvíc. Co říkáte důchodové reformě, jako odborník, který se touto problematikou dlouhodobě zabývá?

Vezměme si třeba penzijní systém našich sousedů – Rakouska. Tam lidé přispívají ze svého příjmu nižší částkou než u nás, a výplaty penzí jsou vyšší než u nás. Odchod do důchodu je 65 let a nikdo neuvažuje o jeho prodloužení. Systém je motivující (kdo tam co dal, dostane podle pojistné matematiky zpět) a samonosný.

Takže – jednak alternativa vůči tomu, co dělá vláda, existuje a funguje –, jednak je náš průběžný penzijní systém tunelován.

Aktuální problém je ovšem v něčem jiném a je mnohem horší povahy. Je to o roli této vlády. Je to vláda ideově i morálně vyprázdněných osob dosazená cizí mocí, které se nechají řídit pokyny. Všechny dosavadní vlády v sobě měly alespoň část národohospodářského cítění a myšlení. Tato vláda je zcela jiná. Jejím hlavním úkolem je ekonomická genocida naší země, což si patrně její členové ani neuvědomují. Návrhy, které dávají, resp. tlumočí, jsou nekonzistentní a kontraproduktivní.

To se týká i změn v oblasti penzijního systému. Jurečka od loňska provedl obrat o 180° a jde přímo proti tomu, co tehdy navrhoval a co bylo pozitivním řešením. Nyní podlamuje důvěru v penzijní systém, což má mimo jiné za následek citelný pokles příjmů do tohoto systému a dostává vládu pod tlak nedostatku cash flow.

Přitom by stačilo tak málo – postupně realizovat kroky, které navrhl například člen NERV Daniel Prokop. [**Podrobně k tomu \(i s odkazem na skvělý text Daniela Prokopa\) ZDE**](#). Podobné návrhy dali i další, například Jaroslav Šulc v *Kudy z krize*.

Co se týká důchodů, počítá vláda s automatickou změnou věku odchodu do důchodu na základě doby dožití podle údajů Českého statistického úřadu, se zpřísněním pravidel pro předčasný odchod do důchodu, se zpomalením tempa růstu nových důchodů či s úpravou valorizací již vyplácených důchodů. Váš komentář?

Jediné, co z těchto návrhů dává smysl, je zpřísnění pravidel pro předčasný odchod do důchodu. Ale zde vláda postupuje polovičatě a obávám se, že i zde zase couvne. Jurečkova argumentace, že systém

bude nastaven tak, aby lidé žili v důchodu 21,5 let, je podvod. Není to tak, že lidem, kteří půjdou do důchodu po roce 65 + „Jurečkova přírážka“, bude zbývat 21,5 let života. Dle úmrtnostních tabulek si budou užívat důchod ti, kteří by odcházeli do penze v 65 letech jen 14,51 let muži a 18,65 let ženy, tj. v průměru 16,54 let. To se během příštích dvaceti let zvýší maximálně o jeden rok.

Jurečkova finta spočívá v tom, že do průměru započítává ty, kteří do penze odešli dříve (třeba ženy s větším počtem dětí a dožívají se vysokého věku). Ale když už jsme u toho, tak by byla namísto otázka: Kolik z těch let dožití v důchodu připadne v průměru na paliativní péči? Jurečkova přírážka totiž bere lidem nejlepší léta penzijního věku.

Věk odchodu do důchodu chce vláda navázat na dobu dožití s tím, že každý bude vědět, kdy přesně půjde do penze, v roce, kdy se dožije 50 let. Každý důchodce by měl mít garantovanou minimální penzi ve výši 20 % průměrné mzdy. Není to výsměch obyčejným lidem?

Každý důchodce by měl mít garantováno to, že podle pojistné matematiky dožití dostane zpět to, co do penzijního systému odvedl, samozřejmě po srážce administrativních nákladů, vykrytí rizik a příspěvku na příjmovou solidaritu u vyšších důchodů v míře, které nesnižuje motivační roli penzijního systému.

Při současné výši odvodů do penzijního systému a 30 letech práce by 20 % průměrné mzdy znamenalo, že se počítá s tím, že i těm s nejmenšími důchody vláda ukradne téměř polovinu toho, co do systému vložili.

Ale mohou na tom vydělat ti, kteří budou pracovat v zahraničí a budou pobírat penzi ze zahraničí. Ti takovou vládu, která je tímto způsobem obdaruje, budou rádi volit i korespondenčně.

Předsedkyně Poslanecké sněmovny Markéta Pekarová Adamová na tiskové konferenci řekla: „Za výsledným plánem, jak dostat Česko do formy, stojíme, protože přinese občanům jistotu penzí pro současné i budoucí důchodce, udržení kvalitních služeb státu i při jeho zeštíhlení, nižší zadlužení, ekonomickou prosperitu, bude působit pozitivně i proti inflaci.“ Co s tím?

Tady jsme u podstaty věci. Je to úplně naopak. Vláda systematicky podkopává důvěru v penzijní systém a přímo vybízí občany, zejména ty mladší, aby se nejrůznějšími cestami nevázali na náš penzijní systém s tichým poselstvím, že to stejně u nás krachne, že naše země je určena k odpisu:

- Proto byli občané protizákonnými a protiústavními kroky okradeni o část penzí.
- Proto se straší neexistujícími hrozbami.
- Proto se vnáší prvky rovnostářství, které demotivují.
- Proto se uměle vytvářejí nejrůznější administrativní zádrhele vyvolávající pochybnosti o funkčnosti penzijního systému.

V této souvislosti připomenu, co k tomu říká výše zmíněný Daniel Prokop: „Obrovskou chybou vládních politiků jsou potom apokalyptické zkažky, že ‚dnešní čtyřicátníci nebudou mít žádné důchody‘. Neodpovídají realitě. I udržitelné verze vývoje státních důchodů počítají s tím, že průměrné důchody budou tvořit okolo 35 procent průměrné mzdy, což při zvyšování reálných mezd nemusí být tragédie. Vytváření mýtu, že důchody nebudou a celý důchodový systém je letadlo, motivuje mladší lidi maximálně se vyvázat z placení daní a odvodů, což nakonec k neudržitelnosti povede.“

Přesně toto vláda dělá. Je to program destrukce systému.

Mezitím Česká správa sociálního zabezpečení nestíhá vyřizovat žádosti o důchody. Lidé na ně v některých případech čekají až několik měsíců. Jak je to možné?

Ano. To je jeden z projevů snahy o podryvání důvěry v systém. Nemusí to být ani z Jurečkovy hlavy. Je to obyčejná sabotáž, protože systém měl být už dávno nastaven tak, aby vyřízení žádostí o důchod bylo čistě softwarovou záležitostí a aby trvalo několik minut.

V Rakousku mají veřejně přístupnou kalkulačku, kde se každý v libovolnou chvíli může podívat, jakou by z hlediska svého individuálního penzijního účtu měl penzi, pokud by v danou chvíli šel do důchodu. A k vyřízení žádosti o důchod stačí jeden klik a milisekunda. Proč to nemáme u nás? Neexistuje žádné zdůvodnění, proč by to nešlo poměrně rychle a levně. A přispělo by to k obnovení důvěry v penzijní systém.

Mimochodem – i já jsem jednou z obětí. V říjnu loňského roku, to už je 8 měsíců, jsem zažádal o zvýšení důchodu z důvodu pokračující výdělečně činnosti. Odvádím do penzijního systému nemalé prostředky a zvýšení důchodu by tomu, co tam odvádím, zdaleka neodpovídalo, tj. je to jen zlomek toho, co jsem do systému odvedl. Ale ani to ještě nebylo vyřízeno. A určitě navýšení, které mám dostat v rámci mimořádných valorizací, nezapočítají a budou to muset znovu přepočítávat. Zlodějna a sabotáž. Jak to jinak nazvat?

Zeptám se méně formálně... Pokud se člověk nemůže spolehnout na pomoc rodiny, všechny služby platí. To pak často vede k tomu, že senioři nepokračují v rehabilitaci, nezajedou k zubaři, pro brýle, pro léky atd... Navíc nás čeká stále větší zdražování zvláště ve zdravotnictví. Trpí nemocní, pak je jejich situace ještě víc vyřadí z veřejného života. A nikomu to nevadí. Nebo vadí?

Tady se znovu dostáváme k samotné podstatě problému. Dobře fungující penzijní systém je oporou pro chudé i bohaté, mladé i staré. Každý v něm najde základ svých životních jistot. Nyní jsme u nás svědky velmi razantního a invazivního pokusu tento systém rozložit tak, aby bylo možné rozložit též vztahy přirozené sounáležitosti mezi lidmi v naší zemi. To ovšem současně dává příležitost těm, kteří ještě nerezignovali na vývoj v naší zemi, přijít s komplexním alternativním programem a získat většinu společnosti na svoji stranu.

Tato vláda totiž nejen posluhuje cizí mocí, ale tuto moc i zviditelňuje a diskredituje. Jen se musíme umět správně zorientovat.

Obecně, válka, krize, tohle vždycky vede k ještě většímu obchodu s chudobou. Myslíte si, že obecně jsou lidé schopni nebo chtějí vytvořit prostředí více lidsky snesitelné, nebo už je to pasé?

Každé neštěstí vede k tomu, že normální lidé k sobě hledají cestu a snaží se spolupracovat při obraně a nápravě.

V současné době se stále více projevuje, že společenský zájem je nasměrován na výkon a úspěch. Je takto prostě společnost nastavena, a je to tak správně?

Každá lidská pospolitost je vnitřně polarizována z hlediska těch, kteří usilují o sounáležitost, a těch, kteří na ní chtějí parazitovat. Nic není zadarmo. I o to, aby člověk žil v přijatelných podmínkách, se musí snažit. V dobách, kdy pod taktovkou cizí moci nastupují síly destrukce, je to obtížné. Ale jak se říká, co tě nezabije, to tě posílí. Je nesmírně důležité, aby k sobě slušní lidé, byť i odlišných názorů, nacházeli cestu. Dnes je potřeba být v mnoha věcech, jak se říká „nad věcí“, a hledat to, co lidi spojuje.

Samozřejmě, znám bohaté, zajištěné důchodce, kteří opravdu vlastní řadu nemovitostí, mají na účtech miliony, děti, vnuky mají zajištěné... a nějaké důchodové reformě se jen smějí. Dokážete odhadnout procento?

Těch, kteří by se mohli smát oprávněně, není tak moc. Čekají nás těžké zkoušky. Budoucí vývoj lze stěží odhadnout. Znam hodně těch, kteří se už přestali smát. Naši vnuci jdou do velmi těžké doby, ve které bude podstatným způsobem o přežití rozhodovat kvalita mezilidských vztahů. A tu si nelze koupit.

Viděla jsem řadu seniorů, kteří museli platit dětem za to, aby je dovezli k lékaři, aby jim zajistili nějakou pomoc, aby jim pomohli s počítačem. Teď někdo řekne: špatně vychované děti. Jenže ty děti jsou opět tlačené svým zaměstnavatelem, který chce v drtivé většině buď maximální výkon, nebo konec. Jak z toho ven?

Žádná snadná odpověď neexistuje. Ale jeden námět bych měl. To, že současná doba „není normální“, resp. prožíváme období ojedinělého historického excessu, dnes cítí každý. Stačí si přečíst klasickou literaturu z různých zemí a z různých dob, abychom si míru „vybočení z normálu“ uvědomili. Tak se ptejte, proč k tomu došlo. Bez přemýšlení, bez vzájemné komunikace při hledání příčin, bez toho, abychom se snažili neustále doplňovat své znalosti a vyhodnocovat zkušenosti, to nepůjde. A třeba z toho vzejde i druhé národní obrození.

Na druhou stranu... Když se něco stane, záplavy, tornádo, živelná pohroma, okamžitě se najdou miliony od dárců. Někteří lidé s postižením, malé děti, žijí kvalitně jen díky ekonomické podpoře ze sbírek. Sledovali jsme, jak masově Češi začali pomáhat Ukrajině, až tak, že už se ozývají kritické hlasy. Vám to sedí dohromady? Na jednu stranu chceme chránit trpící, na druhé straně je ožebračujeme? Takže je to tak, že koho chrání „globální moc“, o které často hovoříte, toho nikdo nesmí ožebračit, ale že na ty ostatní se klidně vrhneme? Nerozumím tomu...

To jsou ty protichůdné tendence, o kterých jsem hovořil. Každý normální člověk potřebuje „nadindividuální“ cíl, potřebuje najít smysl v něčem, co jeho individuální existenci přesahuje. Je to jeden ze základních atributů lidské duše. A je to také to, o co se můžeme opřít.

Říkáte, že musí existovat „ideová převaha“ a že alternativa existuje. Chápu, že takto v několika větách podstatu nemůžeme sdělit. Přesto, můžete prosím říct našim čtenářům, jakou alternativu máte na mysli?

Nejdříve odpovím obecně a pro někoho možná nezáživně, pak dám odpověď z většího nadhledu. Pokud máme mít ideovou převahu a sjednocovat se k obraně před zlem i k dosažení nápravy, potřebujeme mít perspektivní (až za horizont překonání problémů vidící), realistickou (o dostatečné společenské síly se opírající) a přitažlivou (dávající každému, kdo si ji osvojuje, smysl jeho žití i orientaci v problémech) vizi.

Jeden z pokusů o tvorbu takové vize lze každodenně [sledovat ZDE](#). Víím, že pro většinu lidí je nereálné sledovat každý den to, jak se vize rodí. A také ne každý den se podaří dát dostatečnou „přidanou hodnotu“. Proto každý měsíc (vždy v pokračování dělitelném třiceti, to minulé bylo 510., další bude 540.) dáváme shrnutí, viz [předešlé](#). Zde se rodí komplexní alternativa, která je v kontaktu s dalšími iniciativami tohoto typu, např. „[Kudy z krize](#)“, nebo skládání mozaiky z toho „[O čem se mlčí](#)“, apod.

Nyní k tomu většímu nadhledu. Je to přímo o otázce smyslu našeho žití a bytí. Svět je mnohem bohatší, než si uvědomuje, a bude nás vždy překvapovat nečekaným a fascinujícím způsobem.

Například tím, že se sestává nejen z atomů a elementárních částic, ale také shluků vláken everettovské mnohosvětovosti, má tedy ještě další strukturu, kterou zatím známe jen velmi málo a o které se ví jen velmi málo. Individuální existence každého z nás je výsledkem propojování velkého množství alternativ generovaných na kvantové úrovni. To, co lze nazvat lidskou existencí (přítomným bytím) v určitém (časově „bezrozměrném“) okamžiku, má velmi složitou strukturu a je spojeno se vztahováním se k budoucímu formou zpřítomňování minulého. To si může každý ověřit sebezpozorováním toho, jak prožívá každý okamžik svého bytí. A to je i reálnou prožitkovou náplní lidského života.

Dějiny lidstva jsou z tohoto hlediska jen epizodou přechodu od vzniku myšlení lidského typu k překonání časoprostorových bariér existence naší civilizace. Z našeho hlediska se jedná o budoucnost, kterou si na rozdíl od minulosti „nepamatujeme,“ ale touto budoucností je podstatným způsobem ovlivněna naše současnost. Pochopením našeho bytí v tomto kontextu, tj. této logiky evoluce přesahující existenci naší civilizace, a využitím tohoto poznání při orientaci v aktuálním dění, ovlivňujeme i náš vlastní život nejen z hlediska jeho subjektivního prožívání, ale i z hlediska situování našeho života do struktury shlukujících se vláken everettovské mnohosvětovosti.

Podle toho, do jaké míry vztahují lidé svůj život k vývoji světa, sami určují míru jeho naplnění smyslem, či naopak míru jeho vyprázdnění. Podle toho si sami volí, zda budou žít plnohodnotný život, nebo zda se odsuzují do role vyprázdněných zombíků, kteří se poměrně snadno rozpoznají. Fanaticky se upínají k vyšší moci, nebo naopak nenávisti vůči ní a jednoduchým řešením, autoritou nahrazují vlastní názor, svoje nezakotvení v reálném světě se snaží kompenzovat snahou získávat nejrůznější ocenění (řády, vyznamenání, hodnosti, pocty) od stejně vyprázdněných zombíků, jako jsou oni sami.

Naštěstí je svět alternativ natolik bohatý, že cesta vzestupného vývoje se vždy najde, každý má příležitost se na ni podílet a tím určit i naplnění smyslu svého vlastního života. Dokonce i někteří stávající zombíci, až přijdou o „prsten moci“, mají určitou šanci vrátit se k plnohodnotnému životu.

[ZDROJ](#)